

Ορθρος της Αγίας και Μεγάλης Τρίτης Τα «ουαί» και η Θρησκευτική Υποκρισία

«Ουαί υμίν γραμματεῖς και Φαρισαῖοι, υποκριταί!» Η χαρακτηριστική αυτή φράση που βγήκε απο τα χείλη του Κυρίου μας, όπως την ακούσαμε λίγο πρίν στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα, απευθυνόταν στους γραμματεῖς και Φαρισαίους της εποχής εκείνης και είναι ένα μαστίγωμα στην υποκρισία των ανθρώπων. Επομένως, τα «ουαί» αυτά του Κυρίου μας αφορούν και σε μάς, τους σημερινούς ανθρώπους, και μάλιστα τους ανθρώπους που έχουμε κάποια θρησκευτικότητα, αλλά πολλές φορές, η συμπεριφορά μας δεν διαφέρει πολύ απο των γραμματέων και Φαρισαίων της εποχής του Κυρίου. Κατά συνέπεια, θα μπορούσαμε να ειπούμε ότι τα λόγια αυτά του Κυρίου αποτελούν και ένα μαστίγωμα και στη δική μας υποκριτική συμπεριφορά. Ετσι, πρέπει να σκεφθούμε, με την ευκαιρία αυτή, ποιό είμαστε, πως συμπεριφερόμαστε και τα ερωτήματα αυτά να μας οδηγήσουν σε μία ειλικρινή αυτοκριτική.

Μετά απο την δόλια προσπάθεια των Φαρισαίων, που ενόμιζαν ότι θα μπορούσαν να παγιδεύσουν τον Κύριο σε κάποια δύσκολη ερώτησή τους, ο Κύριος τους απάντησε με σιγουριά και δύναμη. Μάλιστα, ο Ιερός Ευαγγελιστής λέει πώς οι γραμματεῖς και Φαρισαῖοι ούτε του ξαναμίλησαν. Άκουσαν την αλήθεια, αλλά αντί να την αγκαλιάσουν και να τη δεχθούν, θέλησαν να μείνουν τυφλοί και κωφοί στο θέλημα του Θεού. Αρχίζει τότε ο Κύριος μία σοβαρή κριτική, μια κριτική που απευθύνεται στον κάθε άνθρωπο τότε και σήμερα – μία κριτική που ήταν και είναι δύσκολη να δεχθούμε εξαιτίας του εγωϊσμού μας.

Τα «ουαί» που ο Κύριος είπε αυτή την ημέρα πρέπει, σε κάθε συνειδητό Ορθόδοξο Χριστιανό, να κινήσουν την διάθεση της μετάνοιας για την απαλλαγή από την θρησκευτική μας υποκρισία.

Αυτά τα λόγια (αυτά τα «ουαί») απευθύνονται σε όλους τους Χριστιανούς, κληρικούς και λαϊκούς. Πολλοί δεν «είμαστε εντάξει» στην πνευματική μας ζωή. Πολλοί απο μάς δέν έχουμε τον Χριστό ως κέντρο της ζωής μας. Την υποκρισία την βλέπουμε σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής, και αποτελεί μεγάλο πρόβλημα στις ανθρώπινες σχέσεις, μα αποτελεί μεγαλύτερο πρόβλημα στην πνευματική μας ζωή όταν, ως Χριστιανοί, προσπαθούμε να δείχνουμε διαφορετικό πρόσωπο απ'ότι είμαστε στην πραγματικότητα και όσον αφορά στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας, αλλά το

σπουδαιότερο με τον Θεό. Μερικοί απο μάς, με το να κάνουμε τους λεγόμενους «μεγάλους σταυρούς και μεγάλες μετάνοιες», θέλουμε μόνο και μόνο να ακούμε το «μπράβο» απ'τους συνανθρώπους μας, να αισθανόμαστε μία κοινωνική αποδοχή και κοινωνική καταξίωση. Γι'αυτό, πρέπει να προσευχόμαστε στον Πανάγαθο Θεό και να ελπίζουμε ότι, με την βοήθειά Του, θα αγωνιζόμαστε καθημερινά να είμαστε ειλικρινείς και με τους ανθρώπους, αλλά και με τον Θεό. Να αποφεύγουμε την υποκρισία και την ματαιοδοξία, και να ελπίζουμε στα «εύγε» του Θεού.

Πώς, όμως, μπορούμε να κατορθώσουμε αυτή την αυτοκριτική σωστά και ειλικρινά; Να κοιτάξουμε όλοι τον εαυτό μας, αδελφοί μου, με τα μάτια της ψυχής μας, και να ρωτήσουμε: «την πράξη αυτή που κάνω, την σκέψη που σκέπτομαι, ό,τι κάνω στη ζωή μου, θα το έκανε ο Κύριος;» Η αυτοκριτική χρειάζεται θάρρος, αλλά και ειλικρίνεια. Όταν υπάρχουν αυτά, ωριμάζει ο Χριστιανός. Γίνεται, απο μικρό παιδί, πιστός στρατιώτης του Χριστού.

Αδελφοί μου: Το αποψινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα μας οδηγεί σ'ένα κρίσιμο σταυροδρόμι της ζωής μας. Ποιά θα είναι η ποιότητα της πιστεώς μας; Είναι κάτι που πρέπει να το εξετάσουμε σοβαρά στον εαυτόν μας όλοι. Να κάνουμε την αυτοκριτική μας, να μετανοήσουμε για τις στιγμές που αμαρτήσαμε, και να δοξολογήσουμε τον Θεό για την κάθε στιγμή που κάναμε το θελημά Του.

Μην είμαστε σαν τους Φαρισαίους και γραμματείς, αδελφοί μου, με ψεύτικη πίστη και ψεύτικη συμπεριφορά (υποκρισία). Να πιστεύουμε και να προσευχόμαστε στον Θεό για να ακούσουμε την φωνή Του, και όχι τις φωνές των ανθρώπων, αυτή την έσχατη ημέρα, να μας λέει: «Εύ δούλε αγαθέ και πιστέ, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου.»

Καλή Ανάσταση.